

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1710

16. Dies Decemb. In quo non est peccatum, ipse venit auferre peccatum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45477

necessarium est nobis, humiles, afflictos & inopes es-
se. Christum imitari, non est aliud, quam quod ipse
aestimavit, illa aestimanda existimare: & quae despexit,
despicere. Unde eximiē eximiūs Doct. Aug. (a) sola
adversus omnes errores via munitissima Christus, ut idem
ipse sit Deus, & homo: quod itur Deus, quā itur homo.
Si vis salvati, Christum studeas imitari.

16. DIES DECEMB.

**In quo non est peccatum, ipse venit auferre pecca-
tum. S. August. tract. 4. in epist. Joan.**

Christus pec- I.

cati maxi-
mus osor.

Vel suspicari in Christo um-
bram peccati, sacrilegii est
peccatum. Quomodo potui-
set peccatum auferre, in quo prius fuisset auferen-
dum? Verè igitur D. Petrus: *Qui peccatum non fecit,*
Qui potuisset committere peccatum, qui ardebat im-
menso odio peccati? Sciebat obstrui viam ad cœlum
solo peccato: ut igitur aperiret viam ad vitam, debuit
abolere culpam. Et cum tantus sit osor peccati, nul-
lum unquam relinquit impunitum. Quia ut solerter
D. Augustinus, (b) *Deus nec justo, nec peccatori parit,*
illum flagellando, ut filium; illum puniendo, ut impium.
Inò, adeò invisum est Deo peccatum, ut ne quidem
possit esse alteri auctor, ut peccet: quod tamen non
potest committere, ad bonum aliquod inde elicien-
dum, solum potest permittere. Hinc iterum D. Au-
gustinus: (c) *Homo, & peccator, duo nomina sunt: in ipsis*
quære, quid fecerit Deus: quære quid suaserit diabolus. Homo,

à Deo

(a) *De civit. l. II. c. 2.* (b) *Contra Faust. l. 22. c. 20.*
(c) *l. 50. Hom. 6.*

à Deo factus est : peccatum , suadente diabolo ab homine factum est. At Christus, qui non homines vitiis oppressos ; sed ipsa vitia, neque peccatores, sed peccata oderat, voluit tollere peccatum, & redimere peccatorem. Voluit tamen tam grande malum , quale est peccatum, ut vel committeret, vel omitteret, esse in potestate hominis, ac plena committendi , vel omittendi libertate. Hinc Augustinus. (a) Motus aversionis, quod fatemur esse peccatum ; quoniam est voluntarius, in nostra est positus potestate. Si enim times illum, oportet ut nolis : si autem nolis, non erit.

II. Nos membra Christi sumus : caveamus igitur, ne in pulcherrimo Corpore deformitatem efficiat unus artus corruptus & fœdus. Quantum deveneretur sponsam formæ elegantissimæ putridus nasus, aut os immane distortum, aut genæ vermis scatentes , aut gibbus in tergore eminens. Corpus Christi non tantum est pulchrum , sed ipsa pulchritudo. Membrum Christi immortalis est , ô homo mortalis ! quanta igitur tibi habenda est cura , ut quantum patitur humana conditio , illius imiteris & immortalitatem , & incorruptionem , ne dissoues illius puritati. Si veste tritâ , pannosâ , & ad speciem ridiculâ indueres effigiem alicujus Sancti , habereris non tantum impius, sed sacrilegus. Multò est indignius, tam speciosum Christi Corpus, putido , & rancido, ac cadaveroso membro deformare : quod ipsum agis, quoties, scelus committis. Sicuti in cœlo animæ nostræ , juxta ac corpora summa nitebunt puritate , & Deum laudabunt : sic & in hac vita & animæ & corporis summa illum debemus puritate cole-

(a) L. de l. arbit. c. 20.

colere. Geminæ illæ, ex quibus homo conflatur, hominis partes, corpus, & anima, debent conspiranti inter se fœdere pacisci, ut pariter contendant ad tuam beatitudinem puritatem; ne voluptate aliqua pelleantur, nimis indulgens parti tuæ mortali, te condernes ad mortem. Puritatem cœlestium Thronorum debet æmulari corpus tuum, ut quemadmodum in illis residet Deus, ita in tuo corpore, quod est Templum Spiritus Sancti, ut sit vas in honorem.

III. Cum Christus pro immensis suis, quibus nos cumulavit beneficiis, jure à nobis exigat cordis nostri amorem non modò sumum, sed totum, nec quidquam magis repugnat huic amori, quam peccatum: debemus plus odisse peccatum quam ipsum Tartarum, & malle per omnem æternitatem, omnibus omnium dæmonum affligi cruciatibus, quam uno momento contaminari minimo delicto, quo displiceamus Dilectio. Sed unde hauriemus tantum illum, quo peccatum horreamus, ne Deo displiceamus, amorem? Amor non alio indiget Magistro, quam seipso. Ipse sibi & Magister, & discipulus est: docet, & discit. Docet amor esse amandum: & amando discit, quomodo sit amandum. Ab amore instruimur ad amorem. Ut calleas amandi precepta, non opus est, ullos consulás, qui vanas profitentur scientias, Præceptores. Frustrè te conferas vel ad Stoam Chrysippi, vel ad porticum Zenonis, vel ad Academiam Platonis, vel ad Liceum Aristote lis, ut recipias documento amoris. Tota illorum eruditio, est vanitatis tantum professio. Sub illorum disciplina unum duntaxat disces amorem cœlestem dediscere. Juvenis quidam scientiarum cupidus,

Par-

cupidus, Parisios petiit, ingressus scholam, cùm fors
Magister è suggestu, illa Christi explicaret verba: Di-
liges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, &c. Surgens,
abituriebat, stupentibus omnibus, & verò scilicetante
Magistro, quid hoc rei esset; quod eadem horâ, quâ
scholam ingressus fuerat, desereret? reposuit; Sat, in-
quit, multa hodie didici, cùm illud, quod audivi, per-
fecero, revertar: & inde abdidit se in Asseterium, ut
illuc amandi acciperet magisterium:

Solo ab Amore, Deum discere super omnia amare.

17. DIES DECEMBER.

Non errabis; quando ibis ad Christum per Christum.

S. August. d. Epicur. & Stoic. c. 8.

Christus I. *E*rrare in via ad vitam, est strenuè
est via. *E* properare ad æternam poenam. Pere-
grinaris in Domino; vide insistas viæ,
quâ tendis ad Dominum. Nemo novit viam cæli, nisi,
qui per viam illam ambulavit. Nemo ascendit ad cœ-
lum, nisi qui descendit de cœlo, Christus Jesus: & qui
per illam viam, quam ille monstravit, incedit. Ante-
quam Christus ad cætus hominum descendit, via cæ-
li incognita erat omnibus hominibus: nullus enim
fuerat ingressus cælum, nedum progressus per viam
cæli. Ut illic ascenderemus, ne in viâ aberraremus à
via, debuit ad nos descendere, qui est via. Non sic
Christus nobiscum egit, ut solent rustici: qui interro-
gati à peregrinis de via, viam vel digito semel osten-
dunt, aut describendo diversa, per quæ transeundum
est, loca, & pagos; ipsi sine ulteriori cura securi domi
manent, & quieti sedent; ne amplius, ne errant via-

Pars III.

Sss

tores,